

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Dalmau Codina i Boada

Director

Enric Matarrodona i Puigdemont

Cap de Redacció

Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Polític),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martíny (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermi Sidera (Correcció), Àngel Madrà (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Collellidomont (Catalunya Nord)

Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diumenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Calella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Blanes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT.DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT.DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Espectacle o formació?

El projecte de construir a Girona un pavelló esportiu, que va ser presentat ahir a l'ajuntament pels seus promotors, el Valvi Girona-CB Sant Josep, és un fet interessant, respecte al qual, però, es plantegen algunes qüestions importants.

La creació d'equipaments esportius sempre és un fet a considerar positivament perquè encara hi ha, a Catalunya mateix, que és la part de l'estat més desenvolupada en el terreny esportiu, un dèficit, en alguns indrets prou evident, d'aquesta mena de serveis. Però el primer interrogant que es formula en tractar el projecte del pavelló a Girona és si aquesta realització és la més urgent i la més necessària per a l'esport gironí en l'actualitat. Val a dir que la iniciativa per a la construcció d'aquest pavelló és de caire privat, però des del moment que es reclama —com és lògic, d'altra banda— l'ajuda de les institucions per a la realització de l'obra, és legítim de preguntar-se si una inversió de més de sis-cents milions de pessetes per a la construcció d'un pavelló amb una cabuda de sis mil espectadors no és una obra que calgui mesurar molt detalladament tot tenint en compte que manquen molts mitjans i molts espais per a la promoció de l'esport de base.

Els redactors de l'avantprojecte, els arquitectes Joaquim Bover i Enric Bayona, aporten, entre els arguments que abonen la realització de l'obra, el que afirma que el Pavelló servirà per «agermanar sota un mateix sostre l'esport espectacle i l'esport de base», atès que el projecte preveu la possibilitat de transformar la pista en tres petits camps de bàsquet que servirien per a l'escola de formació de jugadors. Això no obstant, és obvi que la finalitat principal del pavelló no és pas la de ser dedicat a la promoció esportiva.

Reconeixent, doncs, la importància i l'interès per a la ciutat de Girona que es construeixi un pavelló com el projectat, caldrà procurar que l'obra resultant sigui, per sobre de tot, en benefici de l'esport, considerat com a activitat formativa i no solament com a espectacle.

XUCLAMEL

A l'equip de cirurgia cardíaca de l'Hospital de Sant Pau, de Barcelona, que per primera vegada a l'estat espanyol ha implantat un cor artificial en un pacient. És un èxit més d'un equip mèdic, dirigit pels doctors Alexandre Aris i Josep Maria Caralps, que ja ha realitzat més de quaranta trasplantaments de cor.

MARXÍVOL

A la història que s'ha produït en relació a la sanció a Hugo Sánchez. Aquest jugador del Real Madrid, expulsat en el partit de dissabte passat contra l'Osasuna, fou castigat amb un partit de suspensió pel Comitè de Competició de la FEF. El Comitè d'Apel·lació, però l'hi va revocar. El president d'aquest comitè és soci del Real Madrid. O sigui que com sempre.

NOTES AL MARGE

Mariàngela Vilallonga

Dilema

9 de febrer, dimarts

Si Ariadna hagués tallat el fil del cabdell que va donar a Teseu, aquest, probablement, mai no hauria arribat a sortir del laberint de Creta. Però no va ser així. Avui, en canvi, s'interromp el vagarós pelegrinatge d'un altre fil d'Ariadna que es descabdellava a intervals desiguals de temps en aquestes mateixes planes i que qui signa aquestes línies ha endreçat, quasi definitivament, en un racó de la llibreria, al costat d'arbres de paper i feteses semblants.

10 de febrer, dimecres

El ple de l'Ajuntament de Girona d'ahir al vespre va aprovar el conveni amb la Diputació de Girona, la Universitat Autònoma de Barcelona i l'Estudi General de Girona, que permetrà edificar la futura seu de gran part de la universitat gironina. Moltes persones i les institucions que representen s'han posat en marxa per tal d'endegar el projecte. També som molts els que ja fa una bona colla d'anys que treballem per la Universitat de Girona, però, sense cap mena de dubte, el gran motor que ha fet avançar el Col·legi Universitari de Girona fins on és avui, ha estat, és i ha de continuar sent Josep M. Nadal.

11 de febrer, dijous

Al cel, a mig matí, una punta de fletxa formada per una vintena d'ocells és llançada de nord a sud pels vents freds d'un hivern que tot just encara no ha començat, cap a la calidesa de les terres meridionals.

12 de febrer, divendres

Dormir o no dormir: aquest és el dilema. De petita, diuen, hauria volgut cremar el llit, sembla que considerava una gran pèrdua de temps les hores que passava només amb el subconscient i sense poder jugar. Més endavant, quan vaig saber que, de mitjana, l'home esmerça vint-i-cinc anys de la seva vida entre els braços de Morfeu, vaig pensar que era una autèntica exageració i que amb menys hores també podíem haver subsistit. Ara, m'afegeixo als precés d'Iris, la missatgera divina, al déu Son: «Oh Son, repòs de les coses, el més plàcid dels déus, pau de l'ànima, tu que fas fugir el nequit, que alleuges els cossos retuts dels durs serveis i els reparas per al treball...».

14 de febrer, diumenge

Enmig de l'eufòria i la parsimònia de la rua de carnaval, la inquietud i la pressa d'un home amb una maleta que intenta fer camí, tot sol i a peu, per una carretera en la qual els vehicles ràpids s'han convertit en boscos de bolets, castells medievals, mercats brasilers o enormes barrets de copa, lents, lents.

16 de febrer, dimarts

Aquest matí, en el trajecte repetit durant tants anys que fins n'he perdut el compte, m'acompanyen les notes in crescendo dels *Carmina burana* musicats per Carl Orff: «O Fortuna, velut luna statu variabilis, semper crescis aut decrescis...», però davant meu no cavalquen els cavallers del rei Artur, ni desfilen les imatges d'electrodomèstics superms o de models de la «Moda de España».

Dormir o no dormir: aquest és el dilema.

17 de febrer, dimecres

Fa temps que sento dir en aquest país que la nostra és una literatura òrfena de llibres de biografies, de dietaris, de records, de memòries, de reculls epistolars. Se'n queixava ja deu fer més d'un any Marta Pessarrodona en un article a propòsit de l'aparició d'un polèmic volum de cartes inèdites de Mercè Rodoreda, i se n'havia queixat també Josep Pla al gener de 1970, quan escrivia el prefaci dels seus *Retrats de passaport*: «En el nostre país la literatura personal s'ha cultivat poquíssim. És la conseqüència natural d'un poble que no sap ni llegir ni escriure la seva llengua. És un país que, en termes generals, ha contribuït al seu propi oblit». Sembla, però, que darrerament prolifera aquest tipus d'obra literària; només cal donar una ullada a les publicacions del darrer any i trobarem els reculls autobiogràfics de Josep M. Castellet i de M. Aurèlia Campmany, que ara recordi. I se'n preparen més. Els gironins que tenen coses per explicar de la ciutat i la seva gent durant els darrers quaranta o cinquanta anys no s'acaben de decidir a posar-les per escrit. Tant que ens ajudarien a rescatar de l'oblit fets i homes de la nostra història recent unes memòries, posem per cas, d'Enric Mirambell o de Mn. Manel Fuentes. Potser amb el tast que farà cada dos mesos a la Revista de Girona, el senyor Mirambell agafarà gust a això de refrescar la memòria i materialitzar-la a les pàgines d'un llibre.

PETITA I DELICADA

Jordi Soler

Lo

Aquest article neutralitzat, i per tant inofensiu, d'ús tan freqüent i col·loquial, de llenguatge de carrer, resulta que la sacrosanta gramàtica catalana se'l mira amb lupa. I el veta amb inexorable crueltat quan allò més normal seria admetre'l. Per què no tenim dret a emprar-lo en situacions embarassoses quan seria la solució ideal? Si la gramàtica no ens autoritza a dir-lo, ens cal llavors recórrer a maniobres perifràstiques que, pel seu propi discurs innecessari, treuen força a la frase. *Lo* és un article que, en compta-gotes, encara s'escolta en algun lloc. El Fabra ens diu que és la forma que revesteix l'acusatiu masculí quan, no seguint-lo cap altre pronom, va immediatament darrera d'un verb acabat en consonant o en *U* subjuntiva; bé,

d'acord. I acaba fent-nos saber que també és una forma arcaica i ocasional de l'article definit masculí. Jo reclamo aquesta forma arcaica i ocasional, que no t'obliga a posar-lo necessàriament darrera alguns verbs determinats, com un pronom feble, per fer-la servir més sovint, i amb la natural alegria que correspon a un idioma viu. És ben sabut que per estalviar-nos temps d'obligació, als catalans, quan parlem entre nosaltres i de manera desinhibida, el *lo* ens ajuda molt a comunicar-nos. El *lo* dona contundència al que es vol dir, perquè és un article que no s'està de romanços: va directament al gra i és inconfusible la seva brutal semàntica. *Lo teu és greu, Andreu*, diem a un amic que sembla fotut. I ves per on, aquest *lo* resumeix totes les desgràcies del malas-

truc Andreu. Si el català es considera una llengua que només amb monosíl·labs es fa comprensible (Bony, cop, truc, pap, glop, ruc, etc.), per què dimonis encara no s'ha incorporat a altres diligències gramaticals que no siguin les estrictament enunciades en el Fabra? Reivindico la llibertat (sempre dintre d'un ordre) del *lo*. No és just que estiguem encara mancats d'un recurs lingüístic que ens solucionaria molts problemes. Normalitzar-lo seria útil, escaient i força d'agrair. El *lo* té més força que *allò*, abstracció remota i relativa que, ben mirat, no indica res. El *lo* ha de deixar de ser un localisme masculí per ser, amb tots els ets i uts, l'article neutre que ens fa falta.